Zmarła Halina Gallowa

665

Odeszła Halina Gallowa — wybitna aktorka, znakomity pedagog, wspaniały człowiek. Warszawianka z urodzenia (1893 r.), tu debiutowała w Teatrze Polskim z początkiem I wojny, która skierowała młodą aktorkę do Rosji, gdzie występowała w polskim teatrze emigracyjnym w Petersburgu i uczestniczyła w Studio Stanisławskiego w Moskwie. Po powrocie do kraju przez lat kilka pracowała artystka powtórnie na scenie Teatru Polskiego, potem — w latach 1920—25 — w krakowskim Teatrze im. Słowackiego. Następny okres działalności Haliny Gallowej związał się z Osterwową „Redutą" — warszawską i wileńską, w której oddawała się nie tylko pracy aktorskiej, ale też pedagogicznej.

Wojnę spędziła w Warszawie, ucząc w podziemnym Studio, założonym przez jej męża, wybitnego artystę teatru, Iwo Galla. Pierwszy rok po wojnie zaangażowana do Starego Teatru, wykładała w trzech ówczesnych krakowskich studiach przyteatralnych. Do Krakowa powróciła — po 7-letniej pracy w teatrze gdańskim i łódzkim — w 1953 roku, przez lat 10 występując na scenie Starego Teatru. Jej pamiętne świetne role to m. in.: Maria Józefa w „Domie Bernardy Alba", Tekla w „Wysokiej ścianie", Maria Lwowna w „Niespokojnej starości", Stara w „Krzesłach", Niania w „Wujaszku Wani". Niekiedy mogliśmy podziwiać Jej aktorskie kreacje także w filmie (m. in. w „Lalce").

Drugą — obok aktorstwa i reżyserii — wielką domeną działalności artystki była pedagogika. Czas jakiś była wykładowcą PWSTiF w Łodzi, przez lat wiele profesorem krakowskiej Wyższej Szkoły Teatralnej, gdzie uczyła wymowy i wiersza, ciesząc się wyjątkową miłością i szacunkiem studentów.

Aktywna działaczka Spatifu była jednym z nielicznych zasłużonych członków Kapituły tego aktorskiego Stowarzyszenia. Wśród licznych odznaczeń posiadała Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski i Złotą Odznakę m. Krakowa.

Pożegnamy Halinę Gallową ze szczerym żalem, zachowując w pamięci Jej skromną drobną postać, w której krył się wielki talent i wielkie serce.